

ur Upprop i dikesfaunan, Peter Törnqvist, 2013:

Var ligger skogen

Alla sliter i skogen, rycker och drar. Alla vill ha den till nåt.

Skogen är körd.

Skogen är skörd.

Skogen är genbank.

Skogen är pengar och plank.

Skogen är en plats som hyser bär, svamp, ilska elabonnter och andra livsformer.

Skogen är stämningsskapare, främst som bakgrund, idé och hållare för dimmor.

Men var ligger skogen?

Skogen ligger nordbon varmt om hjärtat.

Vi säger skogen men menar egentligen granplanteringen. Tuktade pelarsalar. Skogen har dränerats på komplexa system. Skogen är norm tömd på form, rum tömt på innehåll.

Här är den.

Men var pågår den? Den egentliga? Och hur är den, om den existerar?

Några förmodade mesar kan lika gärna vara tinnitusen.

Finns skogen? Och i så fall, vem tillhör den? Fritidsfolket? Skogsbönderna? Storbolagen? Staten? Sparvugglan? John Bauer?

En storm kom och rötterna blev synliga. Granarna vek sej som persilja. Blåsten fick fritt spelrum, som människan.

Detta var alltså villkoren, ett provisorium, allt.

I radion pratade en skogsägare. Han var så nerkyld eller upprörd att s:en försvann.

För breda gator, för stora hyggen, hyggen i fel väderstreck, ensidighet ur alla aspekter, politiskt vansinne. För lite löv. Särskilt björken har offensivt bekämpats sen 1960-talet.

Skogen som idioti på rot. Odling av enfald. En golfbana på höjden.

Pur förkonstling.

Förvedad räntabilitet.

En framgångsrik celluloser.

Ändock susar den.

Skogen.

Står och står, tills den faller, fälls. Kommer igen.

Ändock och alltjämt på nåt underligt sätt mer än summan av sina stammar.

Skogen är minnets makt och gradvis tillvänjning vid utarmning.

Skogen är gårdsmygen i rotvältan och konsumenten i sitt fanerade revir.

Skogen är ekvidistanskurvan (*höjdkurvan, min komm.*) och orienteringskontrollen.

Lysmasken bortom elljusspåret.

Skogen är myrornas krig.

Skogen är plåttren utom kalkylen, ett jäsande kaos, systemkritiken i laven, det envetet fågellika i björnmossans rostfärgade kalyptra (*täckning, huva, lock, min komm.*).

Och grävlingen, trots allt.

Skogen är gurlangerna efter duvhöken efter ekorren.

Skogen är blå enduro.

Skogen är folkvisan inuti massaveden och klirret i viltstängslet.

Skogen är lingonet i sej. Regnbågen i dieselpölen. Fästingen i ljumsken.

Skogen är prostatan på älgpasset.

Skogen är alla dessa böcker om skogen.

Skogen är skafferi, främst för poeter.

Tänk dock på att gamla kråkor måste kokas länge (cirka fyra timmar) innan dom kan spisas, dom är ofta smockade med parasiter. Sniglar också, bör aldrig förtäras.

Unga granrötter är perfekta till snören, fiskelinor med mera.

Skvattram och pors mot mygg.

Tall. Kådan. Har bakteriedödande och smärtlindrande verkan.

En. Bären! Vid rethosta.

Allt detta är skogen och miljarders annat mer. Skogen är lögn och förbannad dikt.

Skogen är ett förlorat Karelen. Kalevala mumlande i varje kotte.

Skoggen är pissepaus.

Skogen är villande mo.

Lagd skog ligger.

Alltmedan den åttatandade barkborren inväntar våren: bola och äta, bola och skita, sen sova lite och bola och äta. Som det ska slumpa sej enligt planen, den icke befintliga men med Skogsstyrelsens parallella.

(sid 38-41)